

Cazul ucigasei in serie Christina Lehmann: folosirea ca otrava a compusului E 605

Desi Christina Lehmann oferise bomboana otravita batranei doamne, ea fusese exclusa de pe lista suspectilor dupa interviuarea sa de catre politie. Cu toate acestea, nu parea exclusa ipoteza ca un toxic oarecare se strecurase in bomboane cu prilejul fabricarii lor, din neglijenta. Aceasta s-ar fi putut datora unei pure intamplari, dar putea fi tot atat de bine si opera unui psihopat, care participase la prepararea pralinelor.

Comisarul Dahmen merse la cofetaria Wortman. Fu informat ca aceasta primise, de la intreprinderea care fabrica dulciuri, 140 praline de ciocolata, din care ea van-duse deja 133. Comisarul confisca restul de 7 bomboane ramase si le expedie Institutului de medicina legala din Mayenta. in seara aceleiasi zile, aparatele de radio faceau cunoscut publicului primejdia ce plana eventual asupra celor care cumparase praline de la cofetaria Wortman. in micul orasel, psihoza si tensiunea cresteau din ora in ora, profilandu-se amenintator prezenta unui asasin care nu-si alegea victimele.

Cercetarile bateau pasul pe loc si pentru moment politia astepta ivirea de noi indicii care sa-i orienteze cercetarile. Se astepta cu nerabdare rezultatele analizei pralinelor ridicate de la cofetarie.

Doua posibilitati puteau fi discutate : prima, daca pralinele contineau otrava, cercetarile trebuiau indreptate spre personalul care le preparase, le transportase sau le distribuise ; a doua, daca atunci nu erau toxice, trebuia admisa ipoteza ca otrava a fost introdusa dupa vanzarea acestora si numai intr-o singura bomboana, in oras nemaifiind semnalate si alte cazuri de imbolnaviri.

Afacerea lua proportii si atentia se indrepta acum spre institutul din Mayenta, unde profesorul Kurt Wagner depunea eforturi disperate, epuizand procedeul dupa procedeul, pentru a identifica otrava in corpul victimei. Singurul indiciu era ca otrava provoca spasme. Brusc isi aminti ca au fost sintetizate, la o data relativ recenta, produse pe baza de fosfor, ale caror efecte coincideau cu cele prezentate de Annie Hamann. Nerabdator, efectua de indata cateva probe asupra continutului stomacal al decedatei si surpriza ii fu mare constatind ca materialul examinat continea un compus extrem de toxic pe baza de fosfor, denumit "E 605".

Profesorul Wagner refuza sa creada ca se comisese o crima cu "E 605". Efectua analiza celor sapte praline confiscate, dar nu gasi nici cea mai mica urma de insecticid si nici de alta otrava cunoscuta, in corpul victimei, el persista in a cauta alte toxice, dar cercetarile au ramas infructuoase ; numai testul pentru "E 605" era pozitiv, indiferent de portiunea prelevata. Profesorul ezita insa sa se pronunte. Cunoscand faptul ca toxicologia facuse progrese lente in ceea ce priveste identificarea toxicului, se intreba daca aceste reactii erau in masura sa acuze pe cineva de crima. Cand in sfarsit se decise sa informeze pe procuror si politia judiciara asupra concluziilor sale, evita sa foloseasca o formulare categorica. Dupa parerea sa, in cel mai bun caz, prezenta

insecticidului nu era decat probabila. Prin urmare, acuzarea nu avea dreptul sa se serveasca de descoperirea sa decat cu conditia ca ea sa fie confirmata in prealabil de rezultatele anchetei politienesti sau de marturisirea criminalului.